

HELEN HARDT

BRATŘI STEELOVÉ
PLAMEN

PLAMEN

Varování

Tato kniha obsahuje výrazy a scény vhodné pouze pro dospělé čtenáře, včetně vzpomínek na tělesné a sexuální zneužívání dítěte, které by mohly některými lidmi příliš otřást. Příběh je určen výhradně dospělým osobám, jak je definují zákony země, kde jste knihu zakoupili. Uchovávejte své knihy i e-knihy tak, aby je nemohli číst nezletilí!

Copyright © 2017 Waterhouse Press, LLC

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

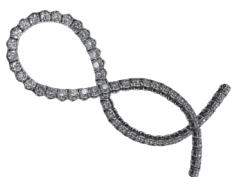
Translation © Eva Hauserová, 2023

Cover © Daniel Pocar, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3634-8 (pdf)

HELEN
HARDT

BRATŘI STEELOVÉ
PLAMEN

Věnování

Mým neteřím, Lauren a Anně Staabovým.

Teta Sissy vás má moc ráda.

PROLOG

Melanie

Neměla jsem tušení, kolik času jsem už v té místnosti strávila. Muž v černém mi jednou přinesl jídlo, a přestože jsem neměla hlad, něco jsem snědla. Prozkoumala jsem každý centimetr zdejšího prostoru a snažila se najít únikovou cestu, ale bylo to nemožné. Když jsem měla žízeň, napila jsem se z umyvadla na maličké toaletě. Pořád jsem neměla tušení, jaký osud mě čeká.

Jako by mi na to chtěl odpovědět, muž v černém odemkl dveře a vstoupil. „Dobré ráno, paní doktorko.“

Znamenalo to, že je ráno? To jsem netušila. Spala jsem... aspoň jsem si to myslela. Nebo jsem ta svá sezení s Ginou prožívala znovu v nějakém polohypnotickém stavu?

„Dnes je váš šťastný den,“ oznámil mi. „Dostanete se odsud.“

Ta představa mě nadchla, ale nedala jsem nic najevo a dál jsem před ním stála s vážným výrazem. Vzpomínka na Ginino sezení – na to její *to radši umřu* – mě znovu ochromila. Nevšimla jsem si volání o pomoc? Nic jiného její sebevražedné úmysly nenaznačovalo. Měla zaměstnání, k tomu dobrovolně

pracovala v místním dětském domově... celkově byla v mnohem lepším stavu než Talon Steel, když ke mně přišel poprvé, a ten přitom na sebevraždu nemyslel. Naopak, jeho mimořádná vůle přežít naprosto převážila nad jeho přáním zemřít.

Muž v černém přerušil tok mých myšlenek tím, že mě vytáhl z postele a obrátil mě obličejem ke zdi.

Svázal mi ruce za zády, tentokrát lepicí izolační páskou. „To abyste na mě nic nezkoušela,“ řekl.

Nezkoušela? Jako bych snad mohla. V místnosti nebylo nic, co bych mohla použít jako zbraň, a tenhle muž už mi předvedl, že je mnohem silnější než já.

„Nechcete vědět, kam jdeme?“

„Nijak zvlášť,“ odpověděla jsem.

„Tak dobře, jak si přejete.“

Vyšel ven ze dveří a já jsem poznala, že jsem v soukromém domě. Tahle místnůstka bez oken byla postavená uprostřed suterénu. Muž mě vedl nahoru po schodech a pak skrz prádelnu. Vlevo byla kuchyně, my jsme zamířili doprava. Do garáže. Ta byla tak velká, že by stačila třem autům. Stál tu ale jen jeden vůz.

„Tohle je velice zvláštní auto, paní doktorko.“

Bylo obrovské, jako bývala před několika desetiletími okázalá gangsterská auta. „Mně se nijak zvláštní nezdá. Vypadá jako nějaká stará kraksna.“

Zasmál se. „Ano, je to tak. Patří někomu, koho jste znala, a zvláštní na něm je to, že je to starší model. Můžu ho nastartovat a pak garáž zamknout, takže se nikdo nedostane dovnitř, když bude motor běžet.“

„No a?“

Pak mi to došlo.

„Ne!“ snažila jsem se mu vytrhnout.

„Takže jste to pochopila?“

Strčil mě dovnitř garáže, až jsem padla na auto, a strčil mi před obličej klíčky. „Bez těchhle klíčů nedokážete otevřít

dveře a vypnout motor. A představte si, co udělám! Vezmu si je s sebou.“

Srdce se mi prudce rozbušilo a v žilách mi pulzovala ledová hrůza. „Pusťte mě! Pusťte mě!“

„To bohužel neudělám, paní doktorko. Vy tady totiž zemřete. V téhle garáži, vydaná napospas tomuhle autu. Přesně jako Gina Catesová.“

PRVNÍ KAPITOLA

Jonah

Larry byl pořád obrácený k Bryceovi, ret se mu zvlínil slizkým úsměškem a modré oči významně stočil ke mně, i když přitom ani nepohnul hlavou. „Hledej dál, jestli chceš, synku, ale dovol mi, abych ti dal malou radu. Pravda se přeceňuje. Jakmile jednou otevřeš dveře té temné místnosti, je už prakticky nemožné dostat se ven.“

Krev mi stydla v žilách. Larry sice mluvil na Bryce, ale jen já jsem věděl, o čem mluví.

Pravda.

Pravda o tom, že Bryceův otec je jedním z mužů, které hledáme.

Pravda se opravdu podobala temné místnosti a já jsem věděl, kdo by do ní musel Bryceovi otevřít dveře. Larry to nebyl.

Larry byl stále neoblomný a odmítal prozradit jména dalších dvou zločinců. Víc než kdy jindy jsem si teď byl jistý tím, co jsem z Larryho náznaků pochopil už dřív. Bryce jednoho z únosců znal.

Byl to jeho vlastní otec.

„Pověz mi, strýčku,“ vyzval jsem ho, „zdá se mi, jako by sis myslel, že tady Bryce jednoho únosce zná. Tak proč neušetříš jemu i mému bratrovi spoustu námahy a rovnou nám neřekneš, kdo to je?“

Dobře jsem věděl, proč to po Larrym chci a jakou bych z toho měl výhodu. Kdyby Bryceovi o jeho otci pověděl on, nezůstalo by to na mně.

Larry si udržel svůj kamenný výraz. „Nic takového jsem neřekl.“

„Možná ne doslova,“ namítl jsem, „ale rozhodně jsi to naznačil.“

„Opakuju, že jsem nic takového neřekl.“

Bryce seděl vedle mě, celý pobledlý, rysy obličeje strnulé. Larryho slova ho zasáhla.

„Tak co mají znamenat všechny ty kecy o tom, že pravda je temná místnost?“ upřel jsem strýci pohled do jeho modrých očí.

„Opravdu si myslíš, že bys tu pravdu snesl?“ Tentokrát se Larry obracel přímo na mě, ne na Bryce, který upíral zrak přímo před sebe.

„Už od třinácti let jsem byl nucený snášet věci, které si nezaslouží snášet žádný člověk,“ zaskřípal jsem zuby. „Dokážu se vyrovnat s čímkoli, co mi řekneš.“ Zvlášť když už jsem stejně věděl, co jeho narážky znamenají.

Larry se mě dál pokoušel drtit pohledem. „A co tady tvůj kamarád? Novopečený otec? Myslíš, že *ten* dokáže snést pravdu?“

Tato slova Bryce vytrhla ze strnulosti a postupně se mu vrátila barva do obličeje. „Dokážu se vyrovnat s čímkoli, co mi tu vyklopíte.“

„Pořádně a dlouho si rozmysli, než se do toho pustíš, chlapče,“ zadíval se Larry znovu na Bryce.

„Snesu to,“ opakoval Bryce se zařatými zuby.

„Jsme dospělí chlapi, strýčku, přestože nás pořád oslovuješ jako kluky. Tak nám všem třem prokaž službu a řekni nám už sakra pravdu. Kdo byli ti další dva chlápci?“

Larry zavrtěl hlavou a uchechtl se. Obrátil se ke strážci, který stál vedle něj. „Už jsme tu skončili.“

Bryce vstal, ruce zaťaté v pěsti. „Nejsme tu ani zdaleka hotoví. Povíte Joeovi a mně, kdo unesl jeho bratra a zabil mého bratrance. A to hned.“

Larry také vstal a jeho pousmání mělo v sobě něco hadího. „Vy dva asi špatně slyšíte. Nikoho neprásknu. A to se nikdy nezmění.“

Strážce Larryho odvedl.

Bryceova bledost se rázem změnila v krvavé zrudnutí. Měl vztek. „Sakra,“ řekl. „My se tu pravdu nikdy nedovíme.“

Pravdu. Zčásti jsem ji už znal. A věděl jsem ještě něco.

Až se za strýcem vydám příště, budu sám.

„Takže kdo tu bydlí?“

Zajel jsem na parkoviště u Melaniina domu. Zatím jsem Bryceovi prozradil jen tolik, že se musím zastavit u jedné kamarádky.

Kamarádky.

Panebože, znamenala pro mě mnohem víc než jen kamarádku, a přitom jsem se s ní chtěl užuž rozejít. S tím už je ale konec. Rozmyslel jsem si to. Budu pro ni žít, nebo se o to aspoň pokusím. Měl jsem tolik problémů sám se sebou, že jsem si nebyl jistý, jestli jí dokážu prospět, ale určitě bude dobré to aspoň zkusit.

Bryceovi jsem nechtěl lhát. Už takhle jsem mu hodně věcí neříkal. „Ta moje kamarádka je... psychoterapeutka. Doktorka Melanie Carmichaelová.“

„Není to ta...“

Přikývl jsem. „Ano, Talonova terapeutka.“

„Tak ty se s ní přátelíš?“

„Ano. Svým způsobem. Totiž...“

„Panebože. Ty ji šukáš.“

Zavrtěl jsem hlavou a musel jsem se zasmát. Jak je sakra možné, že jsme se s Bryceem léta neviděli, ale on mi stejně vidí do hlavy? „Do toho ti nic není.“

Bryce se na mě zazubil. „Vždyť já tě sakra znám celý život, Joe. Nemůžeš to přede mnou tajit. Čtu v tobě jako v otevřené knize.“

To byla podle všeho pravda, ale nemuselo to nutně být dobře. Nechtěl jsem, aby uhozl, z čeho podezírám jeho otce, aspoň dokud nebudu mít nějaký pádnější důkaz. A pak bych to musel nejdřív říct Bryceovi a teprve pak Talonovi. Aspoň tohle jsem Bryceovi dlužil. Koneckonců je to jeho táta. Ale netěšil jsem se na to.

„Tak dobře,“ řekl jsem. „Dostals mě. Párkrát jsme si to spolu rozdali, ale stejně jsme jen kamarádi.“

„Jo? Tak proč se na ni teď jdeme podívat? Proč jí nezavoláš?“

„Protože mi nebere telefon.“

Melanie se před pár dny potichu vytratila z mého domu potom, co nás Talon s Jade přistihli, jak se koupeme nazí v mém bazénu, a já jsem se na ni kvůli tomu nejdřív zlobil. Když mi o pár hodin později zavolala, nevezal jsem to. O něco později jsem se jí pokusil volat sám, ale nevezala to zase ona. To jsem si zasloužil, ale když mi telefon nebrala opakovaně, už mi to začalo dělat starosti. Melanie nebyla ten typ, co by takhle trucoval. Byla velice hodná a laskavá – právě ona lidem vysvětlovala, že se trucovat nemá, a ráda pomáhala jiným.

„Napadlo tě, že s tebou třeba nechce mluvit?“

„Ano, napadlo. A možná to tak je. Jenže už to pár dní trvá.“

„Bylo mezi vámi všechno v pořádku?“

Povzdechl jsem si. „To bohužel právě ne. Chvilku jsem se na ni zlobil. Ale už mě to přešlo.“

„Co provedla?“

„To je na dlouhé a nudné vyprávění. Ale podstata věci je v tom, že nás Talon s Jade přišli nečekaně navštívit právě ve chvíli, kdy jsme byli nazí v mém bazénu. Melanii to bylo trapné, a tak se pak s námi nezdržela, jak jsem ji žádal, ale oblékla se a tajně se vytratila, aniž mi něco řekla.“ Otevřel jsem dvířka auta.

Bryce také vystoupil a šel za mnou. „Hezký dům.“

„Má tady moc pěkný malý podkrovní byt. Ve čtvrtém patře.“

„Chceš, abych počkal tady dole?“

„Jo, pokud ti to nevadí.“

„Vůbec ne. Naproti přes ulici je taverna. Po tom hovoru s Larrym potřebuju pivo.“

„To zní dobře. Jen se chci přesvědčit, jak se má, a pak za tebou přijdu do baru.“

Bryce mi zamával na rozloučenou a vydal se směrem k taverně. Takže takhle to vypadá s jeho tvrzením, že ve mně dokáže číst jako v otevřené knize. Zatraceně dobře jsem věděl, že jestli bude Melanie doma, určitě se ke kamarádovi do baru za pár minut nevrátím.

Protože budu tu sexy ženskou šukat tak, až jí vyšukám mozek z hlavy.

DRUHÁ KAPITOLA

Melanie

Celé tělo mi ochablo. Ne. Tohle nemůže být pravda. *Použij svůj mozek, Melanie. Z tohoto průšvihů musí existovat nějaká cesta ven. Můžeš vykopnout okénko auta. To nebude problém.*

Zatím mi nsvázal kotníky. Jestli ho něčím rozptýlím, třeba na to zapomene.

Přiměj ho k řeči, ať musí pořád mluvit.

„Je to opravdu to auto, ve kterém se zabila Gina?“ Odpověď jsem ve skutečnosti znát netoužila, ale musela jsem to protahovat co nejvíc. Na každé vteřině teď záleželo. Bylo potřeba ho vyvést z rovnováhy.

„Fakt vám na tom záleží?“

Záleží mi na tom? Ať je to stejný vůz, který připravil o život Ginu, nebo ne, mě může zabít docela snadno. „Samozřejmě že záleží. Byla to má pacientka. Záleží mi na všech mých pacientech.“

„Opravdu, paní doktorko? Tak proč jste ji nechala zemřít?“

Připadalo mi, jako by mi rozřízl útroby ostrým nožem. „Nenechala jsem ji zemřít. Zabila se sama.“

„Protože jste jí nepomohla.“

Zápěstí mě páčila, jak je omotával další těsnou vrstvou lepicí pásky. Nohy jsem měla ještě volné. Co kdyby –

Rychle jsem se k němu otočila a u pasu jsem uviděla černý záblesk jeho pistole. Snadno ji mohl popadnout a zabít mě dřív, než bych se na cokoli zmohla. Musela jsem to ale zkusit. Přísahala jsem si, že se z téhle hrozné situace dostanu, vrátím se k Jonahovi a vyznám mu lásku. Zhluboka jsem se nadechla a rychle jsem ho nakopla mezi nohy.

„Uf!“ předklonil se.

Znovu jsem zvedla nohu s úmyslem ho prudce nakopnout do spodní části zad, ale rychle se otočil a chytil mě za kotník.

Zaječela jsem, protože mi do nohy vystřelila bolest, jak mi ten křehký kloub prudce vytočil.

„Ty blbá krávo. Když pracuju, zásadně nosím suspenzor. Proč jsi to ksakru na mě zkoušela?“

Nakopl mě do bolavého kotníku a tělem mi projela další ostrá bolest. Silou jsem zavřela oči a snažila se potlačit slzy. Byla jsem ale slabá, jak tělesně, tak duševně. Netušila jsem, jak dlouho mě držel pod zámkem. Sice mě krmil, ale ne moc. Kolik toho ještě budu muset vydržet? Bylo by ode mě chytrější počkat, než nastartuje to auto?

Ale ne. Musela jsem využít všech možností, které jsem měla. Tohle mi bohužel nevyšlo a teď jsem ještě ke všemu měla zraněný kotník. Ale dokázala jsem jím pohybovat, takže nebyl zlomený. Mohlo ovšem jít o nepříjemné vyvrtnutí.

„Blbá děvko. Měl bych tě prostě zabít a skoncovat s tebou. Jenže to v plánu není.“

„A co je tedy v plánu? Kdo vás poslal, abyste mi tohle udělal?“

„To nesmím říct.“

„Rodney Cates? Ginin otec?“ Ginina matka to být nemohla, stále ještě byla hospitalizovaná.

„To taky nesmím říct.“

„Proč jste mě tak dlouho drželi pod zámkem? Proč jste mě nezabili hned, jakmile jste mě unesli z mého bytu?“

„To nebylo v plánu.“

„Jděte do háje s tím vaším zatraceným plánem!“ V kotníku mi tepala bolest. „Prostě mi řekněte, co ode mě chcete. Peníze? Dám vám je.“

„Peněz mám spoustu. Za svoji práci si účtuju dost slušně.“

Zakašlala jsem. Takže tenhle muž není můj nepřítel. Je to prostě najatý zabiják. Platí ho Rodney Cates. Ale Rodney Cates přece učí na vysoké škole. To znamená, že není nijak bohatý. Gina mi říkala, že vyrůstala ve skromných poměrech. Najatí zabijáci nejsou levní, aspoň pokud jsem věděla.

„Kdo si vás najal?“ zasykla jsem, protože mi kotníkem projela bolest.

„Už mám těch vašich keců dost. Držte hubu, nebo vám ji taky zalepím!“

Stiskla jsem rty. Ne, nesmí mě připravit o možnost křičet. To mohu ještě potřebovat. Možná v tom později bude jediná naděje na získání pomoci.

Svázal mi kotníky lanem, ne lepicí páskou, a já jsem přitom udělala bolestivou grimasu a zasténala jsem.

„Bolí to, co? To je zatraceně jenom vaše chyba.“

Chtěla jsem na něj začít křičet, ale vybavila se mi jeho pohružka zalepením pusy. Svůj hlas jsem si potřebovala uchovat.

„Zvláštní věc. Dneska u těch moderních aut trvá zatraceně dlouho, než člověka zabijou. Ty dnešní katalyzátory hodně snižujou emise kyslíčnicku uhelnatýho. Ale u tohohle starýho auta... takový štěstí mít nebudete.“

Garáž byla hodně velká, což hrálo pro mě. Budu se muset držet co nejvýš, kde bude vzduch o něco lepší. V místnosti

nebylo nic kromě pár kovových regálů. Kdybych se k nim dostala, mohla bych si nějak přeřezat pouta. Pokud mě ale kotník nezradí.

A kdybych se nedokázala zbavit pout, ještě jsem měla hlavu. Určitě je dost tvrdá na to, aby prorazila okno. Kdybych ale následkem toho úderu omdlela, beztak bych zemřela.

Muž dokončil svazování mých kotníků. „Čas vypršel, paní doktorko.“

„Jak dlouho to může trvat?“ zeptala jsem se. „Myslím, než zemřu.“ Odpověď na tuhle otázku jsem samozřejmě znala, vždyť jsem lékařka. Potřebovala jsem ho ale zdržovat.

„To je různý. Jak dlouho si myslíte, že to trvalo Gině Cate-sové?“

Zase ten pocit bodnutí nožem, jako pokaždé, když se někdo o Gině zmínil. Pokaždé, zatraceně. „To nevím.“ A opravdu jsem to nevěděla, i když jsem si to mohla domyslet.

„To už je teď jedno. Ona je po smrti. Podělaná mrtvola, a to kvůli vám.“

„Znal jste ji?“

„Zatraceně, to ne, neznal.“

„Tak proč vám na tom záleží?“ Důvod jsem samozřejmě znala. Dělá to pro peníze. Ale zatím se mnou mluvil a to bylo dobře.

„Do toho vám nic není.“

„Ať vám za to platí cokoli, dám vám dvojnásobek.“

„Je mi líto.“

„Chcete říct, že se nedáte koupit?“

Tomu se zasmál. „Přece víte, že dám. Jenomže v tomhle řemesle bych se neudržel, kdyby na mě nebylo spolehnutí, protože bych se nechával přeplatit. Nikdo by mi pak nedůvěřoval.“

Najatý vrah a má své morální zásady. Zajímavé.

„Kromě toho,“ pokračoval, „žádný prachy nemáte. Jen bla-fujete.“

Opravdu jsem blafovala. Slušně jsem si vydělávala a zařídila jsem si dobré důchodové pojištění, ale tolik peněz, kolik mohl chtít on, jsem neměla.

Ale Jonah Steel ano.

Daroval by mi je, aby mi zajistil bezpečí? Podle všeho se na mě zlobil, protože jsem utekla z jeho domu, přestože si přál, abych tam s ním zůstala.

Nahlas jsem si povzdechla. Neexistoval způsob, jak bych se mohla s Jonahem spojit. Jeho číslo jsem měla uložené ve svém mobilu, ale nazpaměť jsem ho neznala. Ani kdybych mu mohla zavolat, nešlo by to. A ten maskovaný muž mi s tím určitě nepomůže.

Byla jsem na to sama.

Docela sama.

Stejně jako na to byla sama Gina už jako malá holčička. Anebo Talon v tom tmavém, studeném sklepě.

Maskovaný muž otevřel dvířka vozu a nastartoval motor. Instinktivně jsem se zhluboka nadechla – bylo to mé poslední nadechnutí čistého vzduchu.

Natáhl se ke dvířkům spolujezdce, zamkl je, pak se zvedl, zamkl i dvířka u řidiče a hlučně je přirazil. „Čas vypršel, doktoro.“ Postrčil mě směrem k autu.

Padla jsem na dvířka u řidiče, neschopná udržet se na nohou. Svezla jsem se k zemi, klika dveří se mi zaryla do zad a padla jsem na podlahu. V kotníku mi pulzovala bolest.

Zadíval se na mě ode dveří vedoucích do vnitra domu. „Všechno je dobře zamčené. Na shledanou. Uvidíme se v pekle.“

Tiše zavřel dveře a zamkl je.

Zavřela jsem oči a nadechla jsem se. Vrátila jsem se k samotné podstatě života... dýchání...

Ale ne! Tentokrát mi dýchání nepomůže. Čím víc budu dýchat, tím dřív ztratím vědomí a otrávím se oxidem uhelnatým.

Celá jsem se chvěla a stále ještě jsem ležela na betonové podlaze vedle auta. Na panikaření mi nezbýval čas. Musela jsem jednat, a to hned. V kotníku mi pořád tepala bolest, ale rychle jsem se začala posouvat po zadku ke kovovým policím na druhé straně garáže.

A pak jsem to uviděla.

TŘETÍ KAPITOLA

Jonah

„Co to má sakra znamenat?“

Po celém těle mi přeběhl mráz. Přes Melaniiny dveře byla přetažená policejní páska a byly zajištěné visacím zámkem. Co se to tu kčertu děje? Vyloupili jí snad byt? Doufal jsem, že nejde o nic horšího. A že ona sama je v pořádku. Rychle jsem stiskl tlačítko zvonku.

Žádná reakce.

Nepanikař, Joe. Tohle ještě nemusí nic znamenat. Může být v práci. Její ordinace není daleko odsud. Ale ne – tam nebude. Přece si vzala třítydenní dovolenou. Musela se vydat na nějaké pochůzky. Nebo...

Projel mnou osten žárlivosti. Možná že je někde s tím svým Oliverem Twistem.

Zavrtěl jsem hlavou. Panebože, ano, byl bych radši, kdyby teď byla ve společnosti toho Olivera, než aby ji potkalo něco zlého. A přestože jsem si to nechtěl připustit, ta policejní páska

určitě znamenala problémy. Je snad zraněná? Je to snad důvodem, proč se jí nemohu dovolat?

Domýšlel jsem si, že mě trestá za to, že jsem jí tehdy nezvedl telefon. Co ale ode mě čekala, když se vykradla z mého domu poté, co jsem ji pozval, aby tam s námi zůstala? Sakra, vždyť já jsem doopravdy *chtěl*, aby tam zůstala. Povzdechl jsem si a zabušil na dveře. Nikdo na to nezareagoval, ale dveře sousedního bytu se otevřely.

„Co má znamenat ten rámus?“ Ve dveřích stála mladá žena s krátkými vlasy v džínách a tričku s nápisem „Polib mě, jsem Irka“.

„Promiňte, že jsem vás vyrušil. Hledám Melanii Carmichaelovou. Nevíte, co se tu stalo? Proč má na dveřích tu pásku? A co s ní je? Je v pořádku? Viděla jste ji?“

„Zpomalte s těmi otázkami. Ne, bohužel jsem ji neviděla. Když sem přišli policisté, už tu nebyla.“

Srdce se mi prudce rozbušilo. No, to by nebylo špatné. Asi šlo o prosté vloupání a Melanie je v pořádku. Ale *kde* může teď být?

„Co se tu stalo? Proč se tu objevila policie?“

„Tím si nejsem úplně jistá. Vpadli dovnitř a pak přes ty dveře dali tu pásku. Byla jsem doma, a když jsem slyšela hluk, vykoukla jsem, ale nedokázala jsem nic bližšího zjistit. Nezdrželi se tu dlouho. Domyslela jsem si, že se jí možná zapnul alarm nebo tak něco.“

Ta mladá žena byla, no, prostě mladá. Hezké děvče, v tom svém tričku. A opravdu vypadala irsky. Měla světlé vlasy dozrzava a modré oči. Ale vůbec mi nepomohla.

„Kdy tu byla policie?“

„Předevčírem v noci.“

„Už *předevčírem*?“ Jednalo se o tu noc, kdy jsme s Talonem jeli do Denveru. „Od té doby jste ji neviděla?“

„Neviděla, ale my dvě se nevidáme moc často.“

Sakra. Kdyby mě potřebovala, asi by mi zavolala, ne? To jsem si v duchu opakoval. „Pokud ji uvidíte, můžete jí prosím vyřídit, že ji hledám?“

Dívka se znovu usmála. „Jasně, vyřídím to. Ale napřed mi musíte říct, jak se jmenujete.“

„Ale samozřejmě.“ Vytáhl jsem ze zadní kapsy peněženku, otevřel ji a vytáhl vizitku. „Jonah Steel,“ podal jsem jí ji.

„A bude vědět, oč se jedná?“

Přikývl jsem.

Dívka mi podala ruku. „Já jsem Lisa O’Tooleová. Ráda vás poznávám.“

„Já vás taky,“ potřásl jsem jí rukou a obrátil jsem se na odchod.

„Proč tak pospícháte?“

Znovu jsem se k ní otočil a zjistil jsem, že se na mě usmívá a koketně vytrčila bok. To myslí vážně? *Ted’* se se mnou pokouší flirtovat?

„Jeden kamarád na mě čeká v baru přes ulici. Prosím, prostě Melanii vyříďte, že ji hledám. A že si o ni dělám starosti. Potřebuju vědět, že je v pořádku.“

„Jasně, provedu, Jonahu Steele,“ mrkla na mě Lisa.

Vzhledem k tomu, že bydlela v Melaniině domě, musela mít dost peněz od rodiny na studie. Nebo možná byla starší, než vypadala, a měla slušně placené zaměstnání.

Mně se to mluví o penězích. Mí bratři, sestra ani já sám jsme si nikdy s penězi starosti dělat nemuseli. Přesto jsme na našem ranči stále tvrdě pracovali. Kdybychom chtěli, mohli bychom ho prodat a stržit za něj bohatství, které by vystačilo několika příštím generacím naší rodiny. Ale kdybychom to udělali, náš děda i táta by se obraceli v hrobech.

Takže Melaniin podkrovní byt vyloupili. Pravděpodobně teď přespává v hotelu. Kdyby chtěla, mohla mi zavolat nebo mi aspoň zvednout telefon. Teď mi bylo jasné, že tím, jak se

vykradla z mého domu, mi chtěla něco sdělit. Že o mě nemá zájem.

Vyrovním se s tím.

Budu muset.

Přesto se mi vzadu v hlavě ozýval znepokojený hlásek, že tu je něco v nepořádku.

Zaplašil jsem to mávnutím ruky. Tohle spraví jedno martini. Přešel jsem k výtahu, sjel dolů a přešel ulici k Bryceovi. Hned jsem ho uviděl, jak sedí u nízkého stolku s pivem v ruce. Před vedlejším prázdným místem stála sklenice martini. Hodný kluk. Došel jsem k němu a přisedl si.

„Jak to šlo?“ zeptal se.

Zvedl jsem sklenici a upil jsem. Žádné CapRock to nebylo, ale nechutnalo to zle. „Nic jsem nezjistil. Nebyla doma a dveře měla přelepené policejní páskou.“

„Cože?“ Bryce položil pivo na stůl, aniž z něj upil. „A ona sama je v pořádku?“

„Pokud vím, snad ano. Mluvil jsem s její sousedkou. Když se tam objevila policie, Melanie tam nebyla, a tak šlo asi o vloupání. Proč mi ale nezavolala?“

„Copak ses mi nezmiňoval, že se před pár dny tajně vyplížila z tvého domu? Možná že...“

„Můžeš to klidně dopovědět. Možná že už se mnou pak nechtěla mluvit.“ Dlouze jsem upil ze svého martini. „Já se s tím sakra nějak vyrovnám.“ Nebyl jsem si ale jistý, jestli tomu sám věřím.

„No, tak jí zkoušej volat dál. Nakonec na to bude muset zareagovat. Možná.“

„Jen se nemůžu zbavit pocitu, že tu není něco v pořádku.“

„No tak není doma. Asi je v práci.“

„To není. Tam si vzala dovolenou.“

„Opravdu? A proč?“

„Podrobnosti neznám.“

Znal jsem je, ale měl jsem pocit, že mi nepřísluší mluvit s ním o Melaniiných záležitostech. Sice se mi přičilo neříkat Bryceovi pravdu, ale šlo mi to docela dobře. Tady jsem s ním seděl, v duchu už jsem jeho otce odsoudil za zločin, a ačkoli je Bryce můj nejlepší kamarád, o svém podezření jsem mu nepověděl. Než v tom něco udělám, potřebuju nějaké konkrétnější důkazy.

„Na tvém místě bych si s tím nedělal starosti,“ přesvědčoval mě Bryce. „Asi šla jen na nákupy nebo tak.“

Neměl jsem pocit, že by si Melanie zrovna potrpěla na nakupování. Ty své béžové bavlněné kalhotky mohla koupit kdekoli. A přestože se oblékala hezky, její styl byl jednoduchý a profesionální. Sice vypadala ohromně sexy, ale nenosila nic, co by se nedalo objednat na internetu.

Samozřejmě že i ona potřebovala jíst. Mohla být třeba jen v samoobsluze.

„Asi máš pravdu.“

Bohužel jsem to sám sobě ani na okamžik nevěřil. Možná že se mnou už opravdu nechtěla mluvit. Pokud to tak bylo, dokázal bych se s tím smířit. Stejně bych neměl na výběr.

„Tak co si o tom dnešku myslíš?“ zeptal se mě Bryce.

„O čem?“

„O té naší schůzce s Larrym.“

No samozřejmě. Hlavu mám plnou starostí o Melanii, takže jsem úplně zapomněl na naši návštěvu u strýce. „Nejsem si jistý, jestli jsme udělali nějaký pokrok.“

„Pořád si myslíš, že znám osobně jednoho z těch zločinců?“

Teď jsem si přál, abych tuhle svou teorii Bryceovi po naší první návštěvě Larryho vůbec neprozrazoval, ale tehdy mě ještě nenapadlo, že by tím člověkem mohl být jeho vlastní otec.

„To nevím, chlape. V téhle chvíli si nejsem jistý, jestli vím vůbec něco, co má nějaký smysl.“

„Můžeš ale mít pravdu. Zdá se mi, že to naznačoval. Jen nevím, kdo by to kčertu mohl být. Nikoho takového neznám.“

Otevřel jsem ústa a nebyl jsem si jistý, co ze mě vypadne, ale vtom mi zabzučel telefon. To zazvonění mě zachránilo doslova v poslední vteřině. Podíval jsem se na displej. „Nevadí ti, že to vezmu? Volá Marjorie.“

„Jen to vezmi.“

Přiložil jsem si mobil k uchu. „Ahoj, Marj.“

„Joe, musíš přijet domů.“ Hlas měla pronikavý a přeskakoval jí. Něco nebylo v pořádku. „Musím s tebou hned mluvit.“

„Co se děje? Není ti něco?“

„Ne, nic mi není, tedy myslím.“ Teď se jí hlas třásl. „Něco jsem dnes uviděla.“

„Cos viděla?“

„Nechci o tom mluvit po telefonu.“

„Nemůžeš si promluvit s Talonem nebo Ryanem?“

„Ryan má zrovna moc práce s vínem a neutrhne se. Po něm to chtít nemůžu. A Talon... ne, s Talonem o tom mluvit nemůžu. Teď ne. Totiž... ještě ne.“

„A kde je Jade?“

„V práci.“

„Já jsem ve městě, Marj. S Brycem tady...“

„Panebože. S Brycem...“

„Co je? Bryce je tu se mnou. Daří se mu dobře.“

„Je tam s tebou?“

„No jo, tady vedle mě. Dáváme si spolu skleničku.“

„A kde je Henry?“

„Asi s jeho rodiči.“

„Panebože...“

„Marj, řekni mi, co se děje.“

„Okamžitě se zeptej Bryce, jestli je s chlapečkem jeho matka. Dělej!“

„Marj...“

„Hned! Prosím!“

Podíval jsem se na kamaráda. „Henry je teď s tvou mámou, je to tak?“

Bryce přikývl. „Jo.“

Promluvil jsem do telefonu: „Henry je s Evelyn. Vede se mu dobře.“

Z telefonu mi vnikl do uší těžký výdech úlevy. „Díkybohu...“

„Marj, co se to kčertu děje?“

„Prostě přijed' domů. Budu na tebe čekat ve tvém domě.“

Tohle nevypadalo dobře. A to, že se bojí o Henryho... to může znamenat jen jednu věc.

Ukončil jsem hovor, dopil jedním douškem své martini a obrátil jsem se k Bryceovi. „Potřebuju jet domů.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

Melanie

Mezi spodkem police a stěnou byl zaklíněný kus bílé trubky z PVC. Pokud byl dutý – jak trubky bývají – a kdybych dokázala v téhle na první pohled neprodyšně uzavřené garáži najít nějakou skulinku, mohla bych pomocí trubky dýchat a přežít. Ještě lepší by bylo tou trubkou rozbít okénko auta a vypnout motor. Takové starší auto, jako je tohle, asi nemá v oknech netříštivé sklo. Aspoň jsem doufala, že to tak je.

Problém byl, jak trubku vypáčit. Mohla jsem kolem ní jen poskakovat na jedné noze, protože v druhém kotníku mi pulzovala bolest, ale k jejímu získání bych potřebovala volné ruce.

Adrenalin se mi prudce vléval do žil a s ním jsem pocítovala i nával energie. Byla jsem vyděšená jako ještě nikdy v životě, ale potřebovala jsem jednat rychle. Poskakováním jsem se sunula podél jedné stěny garáže a co nejpečlivěji zkoumala její stěny, zda v nich nenajdu nějakou škvírku. Potřebovala jsem něco – cokoli – pomocí čeho bych se zbavila pout. Se